

Afstemning

Forslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) be-
handling
vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 235:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave. (Ligestilling mellem ægtepar og samlevende personer af samme køn).

Af Lenger (VS) m.fl.
(Fremsat 10/5 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det her fremsatte lovforslag går ud på, at der af arv, som en mand eller en kvinde efterlader sin samlever af samme køn, skal beregnes arveafgift efter den samme afgiftsskala, som anvendes ved arv mellem ægtefæller. Det er efter forslaget en betingelse for denne ligestilling med ægtefæller, at det ved testamente erklæres, at der mellem arvelader og arving har bestået et samlivsforhold. Ifølge bemærkningerne skal erklæringerne gå ud på, at samlivsforholdet har været egentligt og fast og af homoseksuel karakter.

Den foreslåede ligestilling omfatter altså kun samlevende i homoseksuelle samlivsforhold og ikke alle papirløse samlevende, sådan som SFs lovforslag om lempelse af arveafgiften for ugifte samlevende gjorde, et forslag, der var til første behandling her i folketinget den 15. januar i år. Dette er i øvrigt også nævnt af forslagsstillerne i bemærkningerne.

Forslagsstillerne nævner yderligere, at personkredsen her vil kunne afgrænses entydigt, og at det vil være til at leve med de misbrug, der kan blive tale om, fordi det ikke er muligt at kontrollere, om erklæringerne i testamentet dækker et faktisk eksisterende samlivsforhold.

Jeg har før sagt, at der må lægges ganske megen vægt på det menneskelige aspekt, når der er tale om, hvorvidt uægteskabelige sam-

livsforbindelser i arveafgiftsmæssig henseende skal ligestilles med ægteskabelige.

Det er mig imidlertid magtpåliggende at påpege betydningen af den snævre afgrænsning af personkredsen, som er foretaget i dette lovforslag. Homoseksuelle er jo ikke ene om at være afskåret fra at indgå ægteskab med deres samlever. Der kan være tilfælde, hvor f.eks. sygdom, geografisk adskillelse, religionsforskelle, et tidligere indgået ægteskabs uopløselighed af den ene eller den anden årsag og dødsfald efter planlagt ægteskabs indgåelse må siges at hindre ægteskab på en måde, der lige så lidt kan tilskrives parternes egen vilje. De omtalte situationer forekommer jo ikke ofte, men selve lovforslaget har jo også kun betydning for en meget lille gruppe af arvinger, når der henses til de gældende muligheder for lempelse af arveafgiften.

Gennemførelsen af dette lovforslag vil i øvrigt bevirke, at den husbestyrerinde, der har et homoseksuelt forhold til sin arbejdsgiver, vil kunne komme til at betale arveafgift som en ægtefælle, hvorimod en husbestyrerinde uden et sådant forhold til sin arbejdsgiver aldrig kan få sin arveafgift beregnet efter ægtefælleskalaen. For husbestyrerinden hos den mandlige arbejdsgiver er det ligegyldigt, om samlivet er seksuelt betonet eller ej; der kan under ingen omstændigheder opnås nedsettelse til ægtefælleskalaen.

Efter forslaget må det i øvrigt anses for tilstrækkeligt, at den ene part har afgivet testamentserklæring om samlivsforholdet, og der stilles ikke krav om, at samlivet skal bestå ved dødsfaldet.

Som nævnt er det altså efter forslaget tilstrækkeligt, at en afdød i sit testamente har erklæret, at der mellem afdøde og arvingen bestod et samlivsforhold af den art, lovforslaget drejer sig om. Jeg synes, at forslagsstillerne i alt for høj grad bagatelliserer ulemperne ved en sådan regel. Risikoen for misbrug er åbenbar, og der må efter omstændighederne kunne opstå meget ubehagelige situationer i forbindelse med disse erklæringer.

Under behandlingen af SFs lovforslag i januar gav jeg udtryk for, at SFs forslag ganske vist lå på linje med, hvad arve- og gaveafgiftsudvalget havde foreslået. Ikke desto mindre fandt jeg, at de forslag, der var kommet fra udvalget, måtte ses i sammenhæng, og derfor foreslog jeg, at et videre arbejde